

Sygn. akt VIII C 424/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 1 czerwca 2023 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: Sędzia Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 1 czerwca 2023 roku w Ł.

sprawy z powództwa (...) spółka z o.o. w T.

przeciwko Ł. K.

o zapłatę

1. nakazuje pozwanemu, aby wydał powodowi gazomierz o nr fabrycznym (...) typu (...) zamontowany w lokalu nr (...) położonym w Ł. przy ul. (...),

3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 137 zł (sto trzydzieści siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 424/22

UZASADNIENIE

W dniu 26 stycznia 2021 roku powód (...) Sp. z o.o.

w T., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wniósł o nakazanie pozwanemu Ł. K., aby wydał mu gazomierz o nr fabrycznym (...) typu (...), zamontowany w lokalu pod adresem ul. (...) lok. 2, (...)-(...) Ł., ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pełnomocnik wyjaśnił, że powód w ramach prowadzonej działalności wykonywał usługę dystrybucji paliwa gazowego do przedmiotowego lokalu mieszkalnego.

W lokalu tym powód zamontował na własny koszt gazomierz, o którym mowa wyżej, stosownie do obowiązku wynikającego z § 17 ust. 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki

z dnia 2 lipca 2010 roku w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemu gazowego. Z dniem 14 listopada 2018 roku zawarta przez strony umowa kompleksowa na dostarczanie paliwa gazowego została rozwiązana, co zrodziło po stronie pozwanej obowiązek wydania urządzenia pomiarowego powodowi. Pomimo wyznaczenia przez powoda terminu na wypełnienie tego obowiązku przypadającego na dzień 18 grudnia 2018 roku, pozwany nie zwrócił gazomierza, ani nie udostępnił lokalu celem demontażu urządzenia. Na koniec pełnomocnik wskazał, że w zaistniałym stanie faktycznym zasadność pozwu wynika z art. 222 § 1 k.c.

(pozew k. 4-4v.)

W odpowiedzi na pozew pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu. Pełnomocnik wyjaśnił, że umowa o sprzedaż paliwa gazowego nie została wypowiedziana w sposób prawidłowy wobec niedoręczenia pozwanemu oświadczenia

o wypowiedzeniu, a zatem nadal obowiązuje. Niezależnie od powyższego podniósł, że gazomierz nie pozostaje we władaniu pozwanego, wobec czego nie może go wydać powodowi.

(odpowiedź na pozew k. 95-95v.)

W toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie.

(protokół rozprawy k. 99-100)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 listopada 2016 roku pozwany Ł. K. (odbiorca) zawarł z (...) (sprzedawcą) umowę kompleksową dostarczania paliwa gazowego nr (...). Umowa została zawarta na czas nieoznaczony. W myśl zawartej umowy sprzedawca zobowiązał się do świadczenia usług w ramach prowadzonego przez siebie przedsiębiorstwa, tj. do dostarczania paliwa gazowego do instalacji w lokalu nr (...) przy ul. (...) w Ł., pozwany zaś obowiązany był do zapłaty należności wynikających z dokumentów księgowych wystawionych przez usługodawcę.

W związku z zawartą umową (...) zamontował w lokalu pozwanego na własny koszt układ pomiarowy – gazomierz typu (...) o nr fabrycznym (...), stosownie do treści

§ 17 ust. 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 2 lipca 2010 roku w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemu gazowego.

Na mocy postanowień umownych odbiorca zobowiązał się do niezwłocznego zawiadamiania o wszelkich zmianach adresu do korespondencji. Jako adres zamieszkania oraz adres do korespondencji pozwany wskazał: Ł., ul. (...).

(dowód z przesłuchania pozwanego – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 26 stycznia 2023 roku, umowa k. 107-109, okoliczności bezsporne)

Pismem z dnia 12 października 2018 roku (...) wypowiedział pozwanemu umowę kompleksową dostarczania paliwa gazowego z zachowaniem 14-dniowego okresu wypowiedzenia z uwagi na zaległości w płatnościach. Oświadczenie to zostało przesłane na adres korespondencyjny podany w przedmiotowej umowie, a następnie – wobec braku odbioru przez adresata – zwrócone nadawcy z adnotacją „nie podjęto w terminie”.

W piśmie z dnia 28 listopada 2018 roku powód wezwał pozwanego do dobrowolnego wydania gazomierza nr (...) w dniu 18 grudnia 2018 roku pomiędzy godziną 7:00 a 20:00.

W wyznaczonym dniu pracownik (...) udał się do lokalu nr (...) przy ul. (...) celem demontażu gazomierza, która to czynność z uwagi na brak w lokalu odbiorcy nie została wykonana.

W oświadczeniu z dnia 11 grudnia 2019 roku (...) wskazało, że umowa sprzedaży paliwa gazowego zawarta w Ł. K., której przedmiotem było dostarczanie paliwa gazowego do lokalu/nieruchomości pod adresem Ł., ul. (...) lok. 2, została rozwiązana przez sprzedawcę z dniem 14 listopada 2018 roku, a także, że rozwiązanie umowy poprzedzone zostało postępowaniem przewidzianym w art. 6b ust. 3 ustawy.

(oświadczenie k. 10, wezwanie k. 10v., karta gazomierza k. 11, kserokopia przesyłki k. 11v., k. 111, wypowiedzenie k. 110, potwierdzenie odbioru k. 111v.)

Pozwany jest współwłaścicielem w 1/2 części domu przy ul. (...), przy czym numeracja posesji uległa zmianie z numeru „71” na numer „71a”. W 2017 roku pozwany przeprowadzał remont domu, w związku z którym na okres 2 lat zamieszkał u swojego teścia. Obecnie w domu tym zamieszkuje małżonka pozwanego, z którą pozostaje on w nieformalnej separacji. Kobieta ta nie posiada żadnego prawa do przedmiotowej nieruchomości.

(dowód z przesłuchania pozwanego – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 26 stycznia 2023 roku)

Do dnia wyrokowania powodowi nie został zwrócony przedmiotowy gazomierz.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości. Ponadto Sąd oparł się na dowodzie z przesłuchania pozwanego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie.

Roszczenie powoda zostało zatem oparte na przepisie art. 222 § 1 k.c. zgodnie z którym, właściciel może żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą. Przypomnienia wymaga, iż roszczenie windykacyjne (rei vindicatio), uregulowane w przytoczonym przepisie należy do petytoryjnych środków ochrony własności. Jest to roszczenie o wydanie rzeczy skierowane przez nieposiadającego właściciela przeciwko posiadającemu nie właścicielowi, uzasadnione wówczas, gdy osoba władająca rzeczą nie opiera swego władztwa na uprawnieniu skutecznym względem właściciela. Wniesienie powództwa windykacyjnego uzasadnia sam fakt nieuprawnionego pozbawienia właściciela posiadania rzeczy przez osobę trzecią. Wystarczające jest przy tym stwierdzenie obiektywnego faktu wkroczenia w sferę cudzego prawa własności. Bez znaczenia dla powstania tego roszczenia są elementy subiektywne, takie jak wina, dobra czy zła wiara osoby naruszającej własność, czy też zamiar zajęcia nieruchomości wyłącznie dla własnych potrzeb. Bezprawne wkroczenie w stan cudzego prawa własności ma miejsce wówczas, gdy odbywa się bez zgody właściciela. Naruszenie prawa własności powinno mieć charakter trwały oraz powodować całkowite pozbawienie właściciela władztwa nad rzeczą (por. E. Gniewek, P. Machnikowski (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. Wyd. 9, Warszawa 2019).

W niniejszej sprawie niesporne było, że pozwany zawarł z (...) umowę kompleksową na dostarczanie paliwa gazowego do instalacji w domu przy ul. (...)

w Ł., w związku z którą sprzedawca zamontował w domu pozwanego na własny koszt układ pomiarowy – gazomierz typu (...) o nr fabrycznym (...). Jak wynika

z dowodów zaoferowanych przez stronę powodową, pozwany nie uiszczał terminowo płatności za gaz, wobec czego umowa, o której mowa została wypowiedziana. Przypomnienia wymaga, że oświadczenie o wypowiedzeniu zostało przesłane odbiorcy paliwa gazowego na podany przez niego w umowie adres korespondencyjny. Zgodnie z postanowieniami umownymi pozwany był przy tym zobowiązany do niezwłocznego zawiadomiania

o wszelkich zmianach adresu do korespondencji. Ł. K. nie odebrał przedmiotowej przesyłki, która po awizacji została zwrócona nadawcy. Okoliczność ta nie ma jednak znaczenia dla skuteczności oświadczenia o wypowiedzeniu, pozwany nie może bowiem w toku procesu bronić się zarzutem, że nie otrzymał wypowiedzenia, skoro (...) przesłało je na znany sobie adres oznaczony w umowie. To obowiązkiem pozwanego było powiadomienie sprzedawcy paliwa gazowego, że zmienił miejsce zamieszkania, pobytu, czy też odbioru korespondencji jeśli chciał, aby korespondencja była przesyłana gdzie indziej. Jak wyjaśnił Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 3 października 2019 roku (I ACa 44/19, L.), banki nie mają w zasadzie możliwości ustalenia adresu swych klientów

w inny sposób niż poza kierowaniem zapytań do właściwych organów ewidencjonujących dane (odmiennie jest w przypadku komorników, którzy mają wgląd do bazy pesel). Te z kolei nie udzielią odpowiedzi bez wykazania interesu prawnego wnioskodawcy do uzyskania danych. Gdyby korespondencja została zwrócona nadawcy z adnotacją, że adresat nie jest znany czy podobną, to wówczas można by uznać, że faktycznie istnieje potrzeba ustalenia adresu. Jednak gdy zostaje ona zwrócona z adnotacją o braku podjęcia w terminie - wówczas świadczy to nie o błędnym adresie, ale o nieodebraniu przesyłki z przyczyn leżących po stronie adresata. Nie daje to żadnych podstaw do przyjęcia, że adresat nie zamieszkuje czy nie może odebrać pod tym adresem korespondencji. Przytoczyć warto także

stanowisko wyrażone przez Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 28 grudnia 2017 roku (I ACa 713/17, L.), że obowiązek wskazania bankowi innego adresu, pod którym faktycznie przebywa kredytobiorca, spoczywa na nim samym. Sąd ten uznał, że w sytuacji, gdy korespondencja jest kierowana do pozwanego na wskazany przez niego adres, to zgodnie z art. 61 § 1 k.c. należy uznać, że wezwania i oświadczenie woli zostały złożone pozwanemu skutecznie, gdyż mógł się zapoznać z ich treścią. W ten sam sposób kwestię tę ocenił Sąd Najwyższy akcentując, że skuteczność wezwania przez bank kredytobiorcy do zapłaty zaległej raty kredytowej i wypowiedzenia umowy kredytowej uzależniona jest od dokonania czynności upominawczych i doręczenia tych oświadczeń na właściwy, ostatni i znany bankowi adres kredytobiorcy (por. wyrok z dnia 8 września 2016 roku, II CSK 750/15, Mon. Pr. Bank. (...)). Wprawdzie wszystkie powołane orzeczenia dotyczą umów bankowych, to podniesiona w nich argumentacja per analogiam znajduje zastosowanie także do umowy zawartej przez pozwanego z (...). Mając na uwadze powyższe rozważania, fakt, że powód przedłożył oświadczenie o wypowiedzeniu wraz z potwierdzeniem odbioru i kserokopią przesyłki, a także oświadczenie z dnia 11 grudnia 2019 roku sporządzone przez (...), w którym podmiot ten wskazał, że umowa sprzedaży paliwa gazowego zawarta w Ł. K. została rozwiązana przez sprzedawcę z dniem 14 listopada 2018 roku, a także, że rozwiązanie umowy poprzedzone zostało postępowaniem przewidzianym w art. 6b ust. 3 ustawy, Sąd uznał, że wypowiedzenie umowy było skuteczne. Skoro więc przedmiotowa umowa została rozwiązana, po stronie pozwanego powstał obowiązek zwrotu urządzenia pomiarowego. Bez znaczenia pozostaje przy tym okoliczność, że pozwany nie odebrał wezwania do wydania gazomierza (to zostało przesłane na adres Skalna 71 lok. 2), jak również, że na wyznaczoną datę wydania gazomierza (18 grudnia 2018 roku) nie przebywał w domu przy ul. (...), skoro na dzień wyrokowania w dalszym ciągu gazomierz nie został powodowi wydany, a pozwany już tylko z lektury pozwu miał świadomość ciężącego na nim obowiązku jego zwrotu. W ocenie Sądu równie irrelevantna jest okoliczność, że pozwany nie zamieszkuje obecnie w domu przy ul. (...). Decyzja ta została podjęta przez pozwanego na skutek sytuacji życiowej – separacji z małżonką – co jednak nie zmienia w żaden sposób faktu, że to pozwany, nie zaś jego małżonka, był stroną umowy z dnia 9 listopada 2016 roku, także on dysponuje tytułem prawnym do w/w nieruchomości. Sąd nie znajduje więc żadnych obiektywnych przeszkód, aby pozwany umożliwił pracownikom powoda zdemontowanie gazomierza, po uprzednim uzgodnieniu terminu na wykonanie tej czynności. Wprawdzie pozwany w trakcie składania wyjaśnień podniósł, że obecnie nie ma dostępu do domu, to myśl ta nie została w żaden sposób rozwinięta. Nie wiadomo zatem co leży u podstaw braku takiego dostępu, czy ma on czasowy, czy też trwały charakter. W ocenie Sądu nawet jeśli hipotetycznie założyć, że małżonka pozwanego uniemożliwia mu wejście do domu, to jako jego współwłaściciel może on zwrócić się o pomoc do Policji z prośbą, aby jej funkcjonariusze asystowali mu przy próbie takiego wejścia. Powtórzenia wymaga, że małżonka pozwanego nie dysponuje żadnym tytułem prawnym do nieruchomości przy ul. (...), nie posiada zatem żadnych instrumentów prawnych, aby utrudniać, czy też uniemożliwiać pozwanemu dostęp do nieruchomości.

Mając powyższe na uwadze, uznając powództwo za uzasadnione orzeczono jak w sentencji. O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. zasądając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 137 zł obejmującą: opłatę sądową od pozwu – 30 zł, wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika – 90 zł oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł.